

Het bewogen bestaan van de boeier ,, 't Ros Beyaert'' (slot)

In 1952 en 1953 voer ik flinke vakantie-tochten met mijn a.s. vrouw, haar broer en 'n variërend gezelschap van 5 à 6 personen. We bezochten Enkhuizen, Medemblik, Stavoren, waarbij we in de schoolvakantietijd ruimte plenty aantroffen. We laveerden in de haven van Medemblik en waren daar het enige jacht. We deden boodschappen in Stavoren en lagen alleen in de Rijkshaven! Na ons trouwen in 1954 hebben we jarenlang uitsluitend in Friesland gevaren omdat de kinderen toen te klein waren. Een enkele tocht naar Amsterdam en een week met Zwitserse huurders op het IJsselmeer waren de enige uitzonderingen. Tijdens die week heb ik trouwens meer zwarte stormballen gezien dan in alle jaren tevoren en daarna, tesamen. In Stavoren werd hij net ingehaald toen we naar buiten gingen maar toen we de Ketel opzeilden zagen we in Kampen de bal al weer hangen. Verleden tijd, tegenwoordig zie je (ook) geen bal meer!

Aanvaring

Aanvaringen hebben we op één na kunnen vermijden. Maar die ene zou m'n vrouw bijna hebben doen besluiten om nooit meer te gaan varen. Het was in 1955 en ons eerste kind lag in de wieg onder de roef die er net opstond. Het schip zat netjes in de verf. We zouden naar Leeuwarden varen maar we beschikten niet over een motor. De eerste nacht brachten we door op 4 km afstand van Zwolle in een zandgat. De volgende morgen ter hoogte van Hasselt, de Vecht voorbij, werd het blak. We drevten meer dan we zeilden. Vanuit de richting Hasselt naderde een zandzuiger van V.d. Kamp uit Zwolle en we vroegen ons af of die onder of boven ons langs zou varen, totdat het erop leek dat hij recht op ons aan bleef houden. Blazen op de hoorn wat we konden, maar de zwartgekleurde boeg kwam al maar dichterbij. Pogingen om

door Ph. Trooster

grond te krijgen aan de vaarboom van 6.5 meter faalden, want er werd op sommige plaatsen toen erg diep gezogen. Tenslotte was er geen ontkomen aan. „Haal het kind uit de wieg” riep ik „en spring als het nodig is.” Even later nam de B.B. ronding van de dreigende boeg ons aan bakboord, gelukkig net achter het neergelaten zwaard, maar toch zo hard dat we 1½ tot 2½ meter werden weggezet. De onaandoenlijke zwarte flank schoof ons voorbij en op de hoogte van de stuurhut gekomen zagen wij niets anders dan een kleuter die naar ons zwaaide. Verder taal nog teken! We waren lam van schrik, m'n vrouw huilde en ik beefde over mijn hele lijf. In Hasselt gekomen telefoneerde ik met het kantoor. Het schip was daar wel gemeld: ze moesten het eerst navragen! Ik herhaalde dat het praktisch windstil was, uitmuntend van zicht en dat ik volgetuigd, 10 meter hoog, toch zichtbaar moest zijn geweest. Na een dag of wat gaf men telefonisch toe dat er iets fout gegaan kon

Onder vol tuig door het Steenwijkerdiep bij Giethoorn.

zijn: de schipper was onderin gegaan en had het roer aan een jongetje van 15 jaar overgelaten die wel had verteld dat hij nog een „jachie” had gezien dat had geblazen! We mochten ons laten repareren bij een werf te Zwolle, maar daar heb ik nu, dertig jaar later, de nare resultaten van kunnen ontdekken. Op het oog was het wel goed maar de nagels in de berghoutbeplating waren losgeramd en we troffen daar een prachtige roestpartij aan! Gelukkig was de vaart via Beulaker en Ossenzijl niet zo verontrustend en konden we weer wat zelfvertrouwen kweken. Mijn ontzag voor de beroepsschipperij was niet toegenomen.

Nieuwe watersporters

Toch was het zeilen voor ons altijd een spel. Een spel van nadoen, van je red-den met je scheepje, de wind, je vaarboom en zelfs nog je trek- of jaaglijn. Toen een twintigtal jaren geleden de welvaart iedereen in staat stelde om een achterboordmotor aan te schaffen of een motor in te bouwen, kregen wij bomend door een luwte vaak de deelnemende vraag of de motor stuk was. We hebben ook beleefd dat wij kruisend in de wind van Sloten naar het meer, ingehaald werden door een mid-denvaarwater houdend motorvaartuig wat ons in het passeren toeriep: „Jum-me mutte niet zo hen en weer faare, jummie mutte rechtuut gaan!” Je hebt ook een reusachtige verandering gezien in de mensen en de schepen die voor hun plezier op het water waren. Waren er aanvankelijk overwegend zeilboten, waarmee veel wedstrijd werd gezeild, langzamerhand werden dat toerzeilers en stormenderhand werd dat aantal ingelopen door motorboten. Van watersport kun je dan ook niet meer spreken zoals je bij het wegverkeer ook niet kunt spreken van autosport. Al zou je daar soms denken voortdurend in een wedstrijd te zitten.